

אני נשואה כחמש שנים,
הגעתי מסמינר איכותי ומבית שמור מאד - אבי בתפקיד תורני חשוב
וגם בעלי בחור רציני שכל חפצו זה לשבת וללמוד וזה ההנאה הכי גדולה שלו
אבל אני אישה עם שני קטנטנים ובית ועבודה והכוחות מוגבלים ואני ממש מרגישה שקשה לי
לתת לו ללמוד כמה שחפץ
יש את סדר א' וב' שהם כביכול עוד דופקים, אבל מעבר לזה-
כל ערב / ימי שישי/ שבתות/ מוצאי שבתות וכו' -קשה לי לתת לו ללכת!!!
אני רוצה עזרה / רוצה זמן להיות איתו
מרגישה ממש מקריבה וזה מוריד מאד את כמות הזמן שהוא יוצא וממילא גם את איכות הלימוד
שלו
הוא ממש מרגיש לפעמים צריך להתחנן על דבר שבעיניו כי טבעי וטוב וששנינו בעצם הכי רוצים,
אבל ביום יום הוא לא רואה את אשתו נותנת לזה לקרות,
איך מרגישים את הזכות ביום יום?
איך מצליחים באמת גם לתת ולאפשר כמה שליבו חפץ (וברוך השם שמבחינתו כל היום וכל
הלילה)
ואין לי את הכוחות להיות כל היום לבד?
תודה רבה

את שאלותי את סונית

בס"ד

תגובות
לאשה האברך

לאשת האברך היקרה

אני ממש מבינה את הקושי שלך, את הקריעה- כי מצד אחד את באמת מעריכה ואוהבת תורה, ומצד שני את רוצה תמיכה פיזית ובעיקר נפשית (לעיתים הצורך בעזרה הפיזית נובע מצורך עמוק יותר, נפשי) וגם רוצה להרגיש שהתורה הזאת היא גם ממך באופן אקטיבי ולא רק פסיבי, לא רק להיות הלא מפריעה

הרבה שנים הפריעה לי הנקודה הזאת- לפעמים בסיפורים על הנשים הצדיקות המסר נשמע כאילו כמה שאת יותר צדיקה את פחות מפריעה בנוכחותך, פחות קיימת. וזה מציק כי זה מרגיש מאוד משפיל, מאוד לא מכבד- זה העזרה שלי, שלא אפריע?? זה המהות של האישה? להיות בשקט כדי שבעלה יוכל ללכת ללמוד?

זה נשמע לא מספיק שותפות לא מספיק הדדיות וברוך ה', שהאיר את עיני, ולמדתי מה ההסתכלות האמיתית של היהדות

למדתי מה הפירוש "השרוי בלא אשה שרוי בלא תורה"- הרבה מכח התורה הוא בידי האשה. ובחור שלומד 7/42 ללא הפרעות וללא טרדות עדין נקרא שרוי בלא תורה! רק אדם נשוי הוא אדם שלם, ורק בתור אחד כזה הוא יכול לקנות את התורה בשלמות

ואישה טובה יכולה לתת לבעלה המון! והנוכחות שלה חשובה ונצרכת ביותר גם בשביל להיות גדול בתורה

עצם הידיעה הזאת- שלהיות אישה מכבדת, מאפשרת ומפנקת, זה לתמוך בתורה ולהיות חלק ממנה- כבר נותנת הרבה כח ולמעשה-

1. כל עוד קשה לך לדעתי בשלב ראשון חשוב פשוט לדבר על זה ולפתוח את הנושא בגלוי (כדאי קודם לנסות להבין עם עצמך מה בדיוק הנקודה של הקושי). הרבה פעמים אחרי שמבינים אותך, את פחות צריכה עזרה בפועל, כי זה נותן לך כוחות נפש ויותר יכולת לתפקד. (פחות צריכה את העזרה הפיזית כהוכחה לשותפות).

2. לעיתים באמת ביטולה זהו קיומה, ואכן התפקיד שלו הוא לעזור לך. העבודה שלנו כנשים היא לבדוק מתי זה צורך אמיתי ומתי אפשר להסתדר בלי עזרה. (למשל אם לקחתי על עצמי פרויקטים שאינם מתפקידי- אפילו לעזור לשכנה או לבשל ליולדת (!!)) אין זה מן ההגיון שאבקש עזרה מבעלי וזה יבוא על חשבון הלימוד שלו, (אא"כ הוא עצמו רוצה בכך.) אני אומרת בזהירות שיכול להיות שזה אפילו קודם למצוות כיבוד הורים, כי אשה נשואה מחוייבת לבעלה לפני ההורים שלה. זוהי אכן עבודה אמיתית ומדויקת עם עצמנו- לבדוק אם זה צורך אמיתי שלי ולא צורך חברתי/ סביבתי וכו'

(גם סטנדרטים גבוהים של סדר/ נקיון/ אפיה וכד'.. שאינם באים כבקשה מהבעל, כל עוד הם אינם צרכים נפשיים ברורים של האישה, נכללים בכך) וכמובן

שהצורך להשוות לאחרות או לספר להן מה וכמה בעלי עוזר לי- אינו צורך אמיתי! (והוא גם הרסני מאוד בפני עצמו)

אז אם החלטת שאת באמת זקוקה לעזרה תרגישי בטוחה ושלמה עם עצמך! ואל תאשימי את עצמך לחינם. כמובן גם במקרים שאת זקוקה באמת לעזרה את יכולה להחליט לוותר עליה ולזכות בחלק רב יותר בתורה! אך לעניות דעתי כאן צריך להיזהר ולבדוק עם עצמנו אח"כ אם הצלחתי לצאת מההתגברות בתחושה של סיפוק ורוממות ולא בתחושה של מרמור, החמצה ומסכנות. אם הצלחת להיות גאה בעצמך ולשמוח בבחירה, שלמרות שבמבט של כאן ועכשיו היא קשה ופחות נוחה- אשריך!

עוד כמה נקודות קטנות שאולי יעזרו לך:

1. אני ב"ה עם 4 ילדים, והתקופה שזכורה לי כהכי קשה זאת התקופה עם שני קטנטנים. כשהילדים גדלים, גם אם יש עוד קטנטנים, את הרבה פחות מרגישה לבד בזירה. גם טכנית יש לך הרבה ידיים שעוזרות, ילדה בת 7 יכולה לעזור המון! וגם ילד בן 5! וגם נפשית- יש לך יותר עם מי לדבר ולתקשר, כך לפחות להרגשתי. רוצה לעודד אותך שבעזה זה ילך ויהיה יותר קל עם הזמן

2. יש הרבה אברכים שמאוד קשה להם ללמוד, או כי קשה להם הריכוז, או קשה להם ההבנה, או קשה להם השמירה על זמנים וכו'... מקווה שזה לא מעצבן אותך לשמוע- אבל תעריכי את העובדה שבה הוא רוצה

ומצליח ללמוד!! זה לא מובן מאליו מקווה שהועלת.

מאחלת לך שתזכו להרגיש את מתיקות התורה ושיהיה לך המון כח וסיעתא דשמיא!!

קודם כל, העלית לי דמעות בעיניים, מזדהה מאוד. בעיני כיוון שזה נכנס תחת הכותרת 'צרות של עשירים', אז אסור אפילו להתלונן..

כ"כ הרבה חששתי לפני שהתארסתי (וזה לא היה יום אחרי הסמינר), שבעלי לא ירצה מספיק, ובסוף הוא כ"כ רוצה, ואני לא מספיק עומדת בזה

כלים שהספקתי לאסוף בינתיים (ואשמח מאוד לעוד...)

1. תביני את עצמך שאת לא מלאך, ומסיפורי אגדות

עם ניסים לא לומדים הלכה למעשה

ברור שלא אמורים להרגיש לא בסדר אם צריך עזרה.

2. תפילה- גם כדי באמת לקבל כח, וגם כי מה

שמשקיעים בו, ובטח מתפללים, יקר לנו. הייתה פעם

שהייתי צריכה להישאר בעבודה מאוחר, והפכתי את

העולם למצוא בייביסיטר- ללא הצלחה, והלכתי לישון

בידיעה שמחר בעלי מפסיד סדר ב' בשביל העבודה

שלי, והתפללתי שד' יעזור, באמת לא הייתה לי

השתדלות נוספת לעשות. וה' עזר, ובסוף לא הייתי

צריכה להישאר, שלא הייתה לזה שום התכנות הגיונית

3. לוותר בתחומים אחרים (בשום אופן לא על צרכים

פיזיים- שינה, אוכל וכו', ברור לי שזה לא נכון, ואם אני לא מהאנשים שבסדר להם לישון שעותיים ויכולים לתפקד אחכ נפלא ונהדר, ברור שזה לא נכון (בשבילי). אבל- אפשר להיות פחות בלעבוסטע, מקווה שאני לא מקפיצה אף אחת, יש תמיד את שטחי האפור שבאמת לא מפריעים לאף אחד, או מפריעים ברמה מינורית, אבל זה לא מרגיש בלעבוסטע ככה. כמובן, שאם נניח בעלך פדנטי ברמה קיצונית, ייתכן שלך לא נכון לוותר בתחומי סדר וניקיון, אבל כל אחת יכולה לעשות את החשבון שלה

אפשר לדוג' להיות גיסה קצת פחות נחמדה, להיות עובדת קצת פחות מצטיינת (כמו שאני תמיד אוהבת להגדיר עובדת מספיק טובה, ולא הכי), להשקיע פחות בסטים שהילדים לבושים (אאכ לי, או למישהו אחר, זה משמעותי באופן מיוחד)

ובגדול, להוריד מינון בכל החובות בסיסיים שלנו הכלל ההלכתי הוא (אין לי מקור, אולי מישהי תוכל לתת), שהחובה של אישה, היא לדאוג לבעלה (לצרכים שלו, לא ללימוד התורה שלו), אחכ לילדיה, ואחכ לתורה- שזו לא חובה, זו זכות. כל מה שלא נכנס בצורך אמיתי של בעלה וילדיה (לא יודעת איפה נכנס כיבוד ההורים, מאמינה שגם לו יש מקום), יהיה אפשר לנסות להוריד פרופיל, מניסיון, משחרר הרבה משאבים. אבל- לזכור שזה לא בגלל שלא יכולתי להביא לשוויגער עוגה לשבת, זה כי בעלי היה ביום שישי בכולל. מגיע לי כל

הכבוד על זה, גם אם אף אחד לא יגיד את זה.. דוג' מתחום אחר- לתת דירה לשבת, ברור שרובהאנשים יעדיפו לקבל דירה, ודאי באיזור שקשה להשיג, גם אם היא לא מפוקססת, אבל לי זה פחות נעים, אבל ודאי שאם אין לי אפשרות להשאיר דירה מפוקססת, יותר נכון לתת את הדירה לא מפוקססת אם אני מסוגלת ולא לומר- לא הייתה לי אפשרות..

4. תחת הכותרת של הסעיף הקודם, לבקש עזרה מה שאפשר, תוך זהירות שלא לזרוק על אחרים את הבחירה שלי (לא אומר למנהלת שלי שאין לי אפשרות לבוא כשהילד חולה, גם אם אני מאוד לא רוצה שבעלי ישאר במקומי, אחפש פתרון אחר, אבל היא לא אשמה, אאכ היא מציעה שאפשרי מבחינתה פתרון אחר)

את אולי מחכה לחיזוק רוחני, שמימי, גדול.

חיזוק על העוצמה של לימוד התורה,

על הזכות להיות אשת אברך...

יש המון מה לומר,

ותמיד להוסיף,

ויהיו הרבה כאלו שיתנו לך גם את המענה הזה.

כי זו באמת זכות עצומה, ודרגה מיוחדת.

אבל אני רוצה לענות לך

מתוך ניסיון של אחת עם שלושה קטנטנים (שנה שנתיים

(ושלוש...) שבעלה לומד כל היום ממש-

כמו מישהו שבאמצע לקרוא ספר מתח ובכל הזדמנות הוא לוגם עוד קצת

זכיתי בזכות עצומה, באמת.

רציתי לשתף אותך במה שאנחנו הרגשנו מהניסיון שלנו, טכני לחלוטין

כמה שהוא יותר יטרד מהלימוד- דברים יהיו יותר מורכבים, וכלל שתתני לו יותר- יהיה לך הרבה יותר סיעתא דשמיא

אני כותבת לך מתוך ניסיון של כמה וכמה שנים.

תמיד ראינו, שכשהחלטנו שהפעם אין מנוס ובעלי יצטרך להפסיד/ להפסיק/ לעזוב מוקדם וכו', הכל רק לקח יותר זמן / כסף / מאמץ

לא מרוויחים באמת שום דבר. זה רק נראה לך. תנסי פה ושם להוסיף, ועם חיזוק גדול לעצמך שאת מחזיקה את העולם וכו'... כל מה שיענו לך-

ותראי- את לא תפסידי מזה-

בעולם הזה, עכשיו, פה.

אני כותבת לך בתור אחת שגרה באחת הערים הסמוכות לירושלים, וההורים משני הצדדים בירושלים בעלי לומד בישיבת מיר- מהבוקר עד הערב. הוא מנסה לעזור לי כמה שיכול- אבל רוב מוחלט של היום אני לבד, ואין לי עזרה בסביבה

כולל השכבה של כולם לישון, אחרי ארוחה, אמבטיה וכו'... איסוף הילדים ממוסדות הלימוד שהם לאו דווקא

קרובים, בכל מזג אויר ובכל מצב

לא משנה איך אני מרגישה... תמיד נראה לנו שאנחנו לא יכולים, ושהפעם חייבים עזרה, אבל אם תנסי לחשוב ביצירתיות- תגלי שאולי יש דברים שפחות מהותיים אפשר לוותר עליהם, יש מוסכות שהם סתם מקובעויות ומי אמר שחייבים כך.

לאחרונה בימי שישי בעלי נשאר כל פעם ללמוד שעה נוספת מעבר למה שניסינו בשבוע שעבר

וככל שהוא נשאר ללמוד יותר- אנחנו מגיעים לשבת רגועים יותר

לחתונה של אחותי- אני ארגנתי את ילדי בבית לבד, הגעתי במונית איתם, ונפגשתי בבעלי שהגיע ישר מהכולל... ראינו שזה פשוט שווה יותר

לפעמים כשהוא יצא מוקדם-

התחבורה היתה קטסטרופלית ולקחה שעות, וכשנשאר עד הרגע האחרון- הגענו במהירות הבזק כפי שמעולם לא קרה

כשלא נסע לכולל בוקר אחד בשביל קניות-

הסתובבנו כל הבוקר ללא הישג מרשים,

וביום אחר שהיו לו כמה דקות-

מצאנו בשנייה כמה וכמה בגדים...

אינספור דוגמאות שצריך להיות עיורים כדי לא לראות אותם

מאחלת לך שתזכי להרגיש את הזכות הגדולה

להיות חלק בדבר הגדול הזה,

ותשמחי שבעלך רוצה ולך קשה,
ולא הפוך...

שלום לך,

תדעי שיש נשים רבות שמרגישות כך ויש לי על כך כמה
תשובות..

1. רוצה לשתף שאני גם הרגשתי ככה, וכמעט 3 שנים
מהחתונה בעלי לא הלך לסדר ג
באופן קבוע, אלא הלך חלקית פה ושם, ימי שישי ושבת
כן נתתי שעה- שעתיים

אבל גם הוא היה צריך לבקש וכו'...

לאחרונה (אחרי 5.3 שנים) שמתי לב שבעלי הולך
כמעט כל יום לסדר ג' ועוד שהוא
חוזר מאוחר מסדר ב', (מסיימים אצלם מאוחר מאד)
וחשבתי למה?, איך פתאום אני מצליחה להסתדר לבד
איך לא אכפת לי אפילו שכל היום
הייתי לבד, מאיפה יש לי כח???

והתשובה עלתה לי מיד- 'יקיר לי'!!!!!!

השנה נרשמתי ל'יקיר לי', בשביל לקבל תוכן רוחני
וחברה, ואיך אומרים? כל השאר- בונס
אני מעידה בפה מלא ובלב שלם שתכני יקיר לי השונים,
הגם שלא נגעו ישירות בתורת הבעל ובהתמדה וכו
נתנו לי המון המון כח, להסתדר ביום יום, לתעדף
משימות, לדעת בבטחון מוחלט מה נכון לי לעשות ומה

לא (כשלא יודעים- מתבזבזות מלא מלא אנרגיות על
לחשוב מה הכי מתאים לעשות עכשיו וכדו') ואני מוצאת
את עצמי מסתדרת, רגועה, וחזקה רוחנית, מחוברת
יותר, זה משפיע על כל מעגלי החיים שלך!!!! ממליצה
בחום אששש!! להיות ביקיר לי

2. דבר נוסף (יותר אישי, מתנצלת מראש!) - יש כזאת
מקובלות שאחרי שנה ראשונה מתחילים סדר ג', מה
הכוונה? שאחרי שבני הזוג מרגישים שהם עברו את
השנה ראשונה, מכירים יותר, הקשר נבנה ברוך השם
ויציב אז אפשר גם לשהות פחות ביחד

תדעי שהיום יש הרבה זוגות שלוקח להם יותר זמן
הקשר הזה והביטחון, וצריך לשים לב ולקחת גם את זה
בחשבון, לעיתים זה לא רק הכח שחסר אלא הפניות
/ רמת הקשר וכדו'. וכשיודעים שעדיין אנחנו בשנה
ראשונה, רמת הלחץ של- הבעל רוצה ללמוד והאשה
צריכה עזרה ושיהיו איתה- יורדת פלאים

כי עושים מה שצריך לעשות... סליחה אם זה פלישה
למרחב האישי! (ואם לא נוצר הקשר שהיה יכול להיווצר
ב'שנה ראשונה' אפשר לעשות את זה גם באמצע
החיים, כן, גם אחרי 5 ועשר שנים. כמובן בהתייעצות עם
מישהו מתאים, אני רק מעלה נקודה שיצא לי לשמוע
(מאנשים)

3. לקבל ולחזק את עצמך בכל ההערכה המגיעה לך

וכנגדן מסתובבות נשים עם נסיון העושר והוא נסיון, לפחות כמו נסיון העוני, וכשמבינים שזה באמת נסיון קל יותר להבין שזו לא סתם התבכיינות או התקרבות, אלא באמת יש כאן נסיון, ואם הקבה נתן לך אותו, סימן שהוא מאמין בך שתעמדי בו, והוא גם נותן לך את הכוחות

דבר שני, אם מותר לי אחת ולתמיד לנפץ סטיגמה שמושרשת בנו עמוק: אין אישה שמכסידה (בעוה"ז!!) בגלל שבעלה לומד! ולא רק בגלל הרמה, האיכות, השלוחה, היופי, זה גם ברמה הטכנית

נערה הייתי גם זקנתי, וראיתי מסביבי הרבה סוגים של משפחות ושל זוגות, ואני עדיין מחפשת את הבעל שהוא מושא הפינטוזים כשאנחנו חושבות על אולי אם בעלי היה עובד היה לי יותר עזרה/פינוק/שעות של יחד וכו'....

גם גברים עובדים לא נמצאים בבית רוב שעות היום, וכמות העזרה שלהם בבית לא מתרבה בגלל עצם העובדה שהם לא אברכים, ואם את רואה את הגבר הזה- גם אם הוא אברך הוא היה נושא הרבה בעול, כי זה אופי ולא מצב

הקב"ה ברא את הגבר עם אופי שבנוי להיות שעות רבות מחוץ לבית, וודאי וודאי עם תכונות שפחות מתאימות לתחזק בית ולגדל ילדים כל ההרגשה הזו של: כמה אני מקריבה בגלל שבעלי

במילים על החלק הגדול שלך בתורה, גם בזה שאת עובדת, עוד לפני שאת נותנת זמן בערב וביום שישי/שבת ללימוד, כן מגיע לך את כל ההערכה שבעולם בזכותך בעלך יושב ולומד, תגידי את זה גם לעצמך...

4. שמעתי המלצה חמה על הספר כתר מלוכה של הרבנית י. ניישטאט ז"ל אני בדרך לרכוש אותו בעצמי, הבנתי שזה מעודד מאד בעיקר בתחום של גידול ילדים והחזקת הבית. אז מעבירה את ההמלצה הלאה.. בהצלחה רבה.

חברה יקרה וחשובה! קודם כל- תודי לה' אלף אלפי פעמים שזו ההתמודדות שלך

מי יודע כמה נשים מסתובבות בעולם מתוסכלות, מאוכזבות, שואפות, מתגברות, מתפללות.. כמה פעמים בה שתגידי ותודי לה' לא יספיקו להודות על הזכות הזאת, שהיא ממש לא מובנת מאליה כידוע, נסיון העוני הוא נסיון קשה, ונסיון העושר קשה ממנו. אולי כי העני מרגיש שהוא בנסיון והעשיר פחות מאבחן את זה כניסיון

עושר ועוני זה לא רק בכסף, זה בכל תחום שהוא: בדעת, במידות, בילדים, ביופי, בתכונות, וכן- גם בתורה, הרבה נשים מסתובבות בעולם עם נסיון העוני בתורה,

בבית זה קצת יותר קל לי (כי זה מה שראיתי ולכן זה יותר ברור לי שזה מה שאני צריכה לעשות) אומנם הנתונים שונים אני כן עובדת משרה מלאה. ולי ברוך ה' ותודה לה' יש 3 ילדים (תינוקות...)

יש כמה נקודות שאותי מחזקות.

1. זה באמת לא פשוט, זה אפילו מורכב ועדיין לא מצאתי את הנוסחה המדויקת בין בית עבודה ומשפחה
2. לכל אחת יש את המשהו שעושה לה טוב וחשוב לעשות אותו (אחת זה לקרוא ספר - אפילו כמה דקות ביום, אחת זה ללכת לבריכה אחת לא ימים, אחת זה כושר, או תחביב, אחת זה לקנות לה משהו מפנק מידי פעם - גם אם זה קטן ואחת לדבר עם חברה עושה טוב) תבדקי עם עצמך מה עושה לך טוב ותעשי אותו מדי פעם זה חשוב ונותן כוחות
3. חשוב להשקיע בקשר ביניכם - תחשבי איך אתם מקדישים זמן לקשר ביניהם (אנחנו לפעמים שולחים את הילדים להורים לשבת, לנו זה מתאים, יש כאלה שיקחו בייביסיטר לשעה ויצאו) יש כאלה שכמה דקות באמצע היום עושה להם טוב. זה חשוב זה ממש מטעין ונותן כח
4. איך אמרה לי פעם חברה - אני שמחה שבעלי לא עובד בדור כזה (והוא אברך) תסתכלי לבד מה יש בחוץ עם איזה ניסיונות הוא היה צריך לעבוד (ועוד היא די מודרנית החברה הזאת)
5. יש לבעלי חברותא שנשוי 6 שנים ועדיין אין להם

לומד, כ"כ הרבה שעות הוא נמצא מחוץ לבית, ואין לי מספיק עזרה, וקשה לי לבד, ואני קורסת, והלוואי שיבוא מישהו ויציל פה את המצב וכו', היא הרגשה אמיתית, אבל היא לא מציאותית. היא בסה"כ אשליה כי זה טבע העולם.

ולכן, כשאת נמצאת לבד, ואת מתמודדת לבד, ואת עובדת לבד, את לא מקריבה - את מרוויחה בכפל כפליים! את נמצאת בדיוק באותו מצב של כמעט כל אישה אחרת בעולם

אבל על כל דקה ודקה את זוכה לנצח נצחים! כל העולם עומד בזכותך! כל קיום הבריאה שווה בשבילך תחשבי על זה: כל הנשים (כמעט) בעולם משלמות את אותו מחיר כמוך, אבל את מקבלת בתמורה פי מיליארדים (לפחות) מהן. זה הקרבה או ההשקעה הכי משתלמת שיכולה להיות?

קצת ארוך, אבל מקווה שיהיה לתועלת.

חשוב לי לציין שבדרך כלל אני לא מגיבה (ככל הנראה מבושה וחוסר ביטחון עצמי) קודם כל אני אגיד שאני ממש מזדהה

גם אני נשואה חמש שנים וגם בעלי ברוך ה אברך 3) סדרים שישי ובשבת כמה שרק אפשר) וגם זכיתי לאבא שתורתו אומנותו כפשוטו ממש ואולי בזכות אימי שהיתה עקרת בית ועשתה ה-כ-ל

חמישי, כי בדיוק מסרו בבית הכנסת ששם הכולל שלו
ועד שהוא לא יכל להפסיד, אחכ נוסף גם שיעור ביום
שישי מחוץ לעיר
וזה היה קשה! קשה! קשה!
הייתה שנה שלמה שהייתי עם 2 קטנים שובבים בימי
שישי בבית

הייתי נשאר ערה בליל שישי כדי לגמור שבת
וביום שישי הם היו מחריבים את כל הניקיון והסדר.
וכל שבוע היה הדיון, כן ללכת או לא ללכת.
לפעמים הוא נשאר ולפעמים הלך
וגם כשהלך זה היה בפרצוף חמוץ מצידו, והרגשה שאני
מסכנת העולם, היחידה שבעלה לא בבית ביום שישי.
אבל בד"כ הוא כ"כ נמשך לשם שלא יכולתי לומר לו
לא, רק שזה היה תמיד ממקום של אין ברירה
זהו.

אין לי נקודת מפנה בסיפור. לא קרה שום דבר שפקח
לי את העיניים ונתן לי כוח
כן ניסיתי פחות ופחות להתלונן, כן אמרתי לעצמי, הוא
כבר הולך, בואי תרוויחי את הזכויות האלו
וכן שמתי לב לאט לאט שכבר אין לי ניסיון בנושא הזה,
שגם בימי שישי הכי הזויים (כולל הכי קצרים בחורף,
כולל מחר בבוקר ש-4 ילדים נשארים איתי בבית) אין
בכלל שאלה, ברור לשנינו שהוא הולך
וכששמתי לב לזה הרגשתי שהצלחתי הצלחה אמיתית,
שהשיעור הזה הוא שלי יותר מאשר שלו, שאני זכיתי

ילדים- זה לא נעים שאנחנו מתחזקים מהחוסר של
השני אבל זה טיפה להיכנס לפרופורציות
6. אולי הייתי צריכה להגיד את הנקודה הזאת בהתחלה
אבל אחרון אחרון חביב. אני באה מעולם התכנות
(erawdrah) בעצם עולם המחשבים בנוי בהכי בסיס
מאפסים ואחדות

מספיק 0 אחד במקום הנכון או 1 באותו מקום מדליק
או מכבה את המערכת. כשאני מקבילה את זה ללימוד
התורה זה פשוט במקום הנכון להדליק את העולם!
שנזכה להדליק את העולם בכל רגע מתוך שמחה
שמעתי פעם משפט על אמא שהיו לה 41 ילדים והיא
היתה אומרת: אני הולכת להכין לכם אמא חדשה גם אם
זה להכין לעצמך ארוחת בוקר. כשאמא מקבלת את
מה שהיא צריכה יש לה יותר כוחות ושמחה להתמודד
עם מטלות היום יום

אומנם כתבתי לך אבל בטוח שחזקתי את עצמי גם אני
לא תמיד זוכרת את זה
שנמצא את הנוסחה המתאימה,

אישה צדיקה ויקרה
רוצה לומר לך שאני כל כך מבינה אותך!
גם אני הייתי במקום הזה בדיוק
היינו זוג צעיר ובעלי התחיל לחזור מאוחר יותר בימי

לקנות קניין במסירות נפש אמיתית, זה שעל אדמה
שכבשתי אותו בהרבה עמל, שאני ראוי, לפחות
בנקודה הזו, להתחבר לדורות דורות של נשים צדקניות
שהיו מוכנות לתת בשר מבשרן לתורה
במילים האחרונות אני נשמעת פיוטית, אני יודעת. אבל
אני באמת מרגישה ככה. מילה במילה
אז זהו יקרה,
אין בזה קיצורי דרך. אבל כן רוצה לספר לך לאן את
יכולה להגיע אם רק תתמיד
אפילו בלי להרגיש, אפילו בלי לשמוח, רק תתני את זה
שוב ושוב ושוב, מתוך ערך אמיתי, גם אם הוא רק בשכל
ולא בלב
ויום אחד זה יהיה לגמרי שלך!

לך יקרה
שעובדת וטורחת
את הבית מצחצחת
את הקטנים מטפחת
ושום עבודה לא מקפחת

יש לך קושי ממשי
וזו זכותך כך להרגיש זה עניין אישי
אך נקודה קטנה כאן שווה לבדוק

למה את יותר משתוקקת??
האם התבלבלנו
אולי קצת שגינו?

שמה סדר עדיפויות התעוות
ואנחנו מנסות את הספינה לנווט
בין רצונות שונים
חלקם רוחניים וחלקם משונים!?

מנסות לשלב גם וגם וגם
אך בכל זאת אנו בני אדם..
ואם הכנסנו עוד מטלות
הן תמיד תבואנה ע"ח הקודמות
ומה הפלא שבערב אנחנו סחוטות

ולאפשר לבעל לצאת וללמוד ולשקוד
זה נראה כמו חלום מתוק אבל מאיתנו רחוק
אז אולי הגיע הזמן לעשות קצת סדר
ולבדוק את עצמינו האם הלז שלנו בסדר
האם המטלות וההספקים היומיים
עומדים בקנה אחד עם הרצונות הרוחניים
אין פתרון קסם ועצה בלעדית
ולכל אחת יש גישה אישית
אבל עלתה לי איזה שהיא תובנה

פשוט לשבת ולעשות רשימה
של כל רצון, צורך ומשימה
ולבדוק מה דחוף, מה מיותר
ומה לא מעשי ומה נותר

נעשה סדר עדיפויות וסולם ערכים
נשבץ את כל הדברים שבאמת חשובים

בשעות הערב נפנה שעה מפנקת
שעליה אני לא מוותרת
היא שעה של השקעה פרטית
מנחה לה' ממני אישית.

ובאותה השעה שהבעל ילמד
ואני לפי הלז אנצח על המשימות ואתכונן למחר
אדע שזו שעה שלי שהשקעתי
בזכויות נצחיות התפנקתי

ווא

איזה קליעה בול ללב.

ואיך איך, אני עד עכשיו, גם עם 4 קטנים ועדיין סביב
זה?.. עבודה יומיומית.

וקשה קשה קשה

ואיזה כיף ואושר יש לי כשאני מצליחה איזה יום שישי

לשחרר לו כמה שעות.. אז למה? למה לא בא לי בכיף
לשלוח אותו עם חיוך ולנסות להסתדר בלעדיו?..
ומה שהכי זה שאם אני יודעת שזהו, הוא יוצא, אני
שורדת עם הבית והילדים ואפילו בכיף. פתאום מאגרי
היצירתיות נובעים, (לא, לא תמיד, אבל הרבה) אבל
למה לא מראש, להגיד לו צא ללמוד, עם חיוך, אנחנו
בסדר כאן בבית. אני והילדים נהנה ביחד

ממש אשמח לשמוע ולהתחזק וקודם כל זה עידוד ענק
לשמוע בול את המילים שלי, ממשיהי אחרת.
כי איכשהו מבחוץ תמיד נראה לי שכוולן שולחות את
בעליהן ללמוד וממתינות בביתן בחיוך:
... כל החברים שלו שנראה לי שאף פעם לא מאחרים,
הגיסים שהולכים לכולל נץ ושישי, או שאפילו לא חוזרים
צהריים הביתה, אלו שדופקים כולל ערב, וכו וכו, ורק
אני האשה החלושה המפונקת שמשגעת את בעלה
להישאר איתה כל היום...
מחשבות יש לי המון בנושא אבל פסיעות עקב בצד
אגודל.

אני גם בערך במצב שלך וחולפות לי לפעמים מחשבות
דומות
איך יודעים מה הגבול בין התמסרות לתורה לבין חוסר
התחשבות בכוחות המוגבלים שלי?.

זה נושא ענק אנסה לקצר.

למשל שעת השכבה זה קשה ממש וברור לי שאני צריכה עזרה

ישבתי פעם עם בעלי ואמרתי לו מאד ממוקד איזה עזרה אני צריכה והתפלאתי לשמוע שהיו לו עוד רעיונות שעזרו מאד חוץ מנוכחות פיזית שלו בזמן הזה, למשל לרחוץ את הילדים יום כן יום לא כך שאין שלוש מקלחות אחד אחרי השני להכין לי משהו טעים ממש לאחר השכבה ועוד כל מיני להביא בחורה שתעזור בסדר וניקיון...

כשזה לא ממש ספק אותי הבנתי עוד משהו- שיותר משרציתי את העזרה הפיזית שלו היה לי רצון נשי ועמוק להרגיש שגם הוא שותף איתי בעבודה המתישה (והמתוקה) של גידול הילדים

ואחרי שאני יודעת באמת מה אני רוצה אני יכולה לבקש מבעלי

אני רוצה לספר לך כמה קשה לי ההשכבה לא כדי להתלונן אלא כדי שתהיה שותף איתי ותאמר לי כל הכבוד! איזה אלופה

צריך לבקש עזרה בכל דבר שקשה מידי אבל לתת לבעל את המקום להיות מלך ולהחליט איך נכון לו להגיש את העזרה ולהיות כנה עם עצמי מה באמת אני צריכה ורוצה

אם את רוצה עזרה בשטיפה ובעלך יגיד מבחינתי עדיף לשטוף רק פעם בשבוע או לבשל בסיסי שיישאר כח

לנקיון אם לא קריטי וסכנת הדבקות לרצפה תמליכי אותו עלייך

גם בעל שלא זכה להיות אברך ע"פ רוב לא מתלהב מעבודות בית וטיפול בילדים- זה לא גברי וזו הייתה עצת פרעה

הכי חשוב בעולם להיות אישה שמחה שמרוצה מבעלה ואם הבעל יישאר ויעזור באופן שמאד לא נח לו ולא כיף לו (הוא רצה ללכת ללמוד) האישה תחוש אשמה והתגוננות (מה כבר ביקשתי, אני לא יכולה לבד) ותתקשה מאד להיות שמחה ומרוצה וחבל מאחלת לך ולכולנו את כל הטוב שבעולם שנזכה לבחור בטוב!

שלום

מזדהה מאד עם מה שכתבת וגם לי יצא להרגיש ככה בעבר

כתבת שאת נשואה כחמש שנים, לדעתי זה שלב כזה שכבר לא ז"צ ומרגישים כבר עמוק בתוך החיים אבל עדיין לא מספיק בשל הקשר בשביל לאפשר בקלות מה שאת מתארת

מקווה שאצליח להסביר את עצמי במייל קצר, כי זה משהו שצריך ללמוד ולהגיע לשלב הזה

השורה הסופית היא שאת לא צריכה להרגיש מקריבה ולא צריכה שיהיה לך קשה לתת לו לצאת ותתני לו,

בהצלחה רבה רבה ובתפילה להצלחה!!

כמה שאני מזדהה עם הקושי. ומצד שני עם השמחה העצומה שברוך השם זכית בתלמיד חכם חשוב לי לומר ממקום של אשת אברך גם כן שעובדת משרה מלאה (עם ילדה אחת אמנם...) שכשראיתי אצלנו את הכמיהה ללימוד קבוע ומסודר כל ערב או כל שישי-

זה כל כך נגע בי וחשבתי לעצמי, איך אני יכולה ככה למנוע ממנו את הטוב הזה, ומכולנו, ומכל עם ישראל את הזכויות העצומות האלו? אגיע לסוף- שהיום בה בעלי לומד כל שישי בבוקר שעתיים, ובערב במהלך השבוע גם שעתיים (כמובן שזה קרה בהדרגה!)

אבל מה שהכי חשוב לי לספר לך- שהדרך היחידה לעשות את זה, זה להעצים את החיזוק העצמי שלך בעניין ערך התורה (שיחות והרצאות או כל כיוצ"ב..) שירימו לך את המשמעות הענקית (!!!) של הזכויות שלך, האחראית על המערך הזה של מאחורי הקלעים, והכל כדי שילמד עוד תורת ה' הערך הזה ייתן לך כוח למקלחות, ארוחות והשכבה של המתוקים

כוח. משמעות. וערך.

אלא שיהיה לך קל לעשות את זה כשיהיה לכם קשר מספיק מודע ובנוי ותקבלי מבעלך את כל מה שחסר לך בתקשורת נכונה, לא תהיה לך בעיה לאפשר לו לצאת, ואם לא תהיי במצב שאת מסוגלת שיצא- הוא גם לא יבקש לצאת ואל תחשבי שזו ירידה מבחינתו, זה מה שמוטל עליו והוא גם ירגיש את זה. לפעמים מה שחסר לך זו לא עזרה טכנית וגם לא שיחה של שלוש שעות, בכמה מילים את יכולה לקבל הרגשה כל כך טובה והרצון האמיתי שלך שיצא יתעורר מעצמו

בקיצור כדאי ומתשלם להשקיע בקשר איכותי ולהתקדם איתו כמה שיותר, בהתחלה באמת לוקח יותר זמן ונראה שזה ע"ח הלימוד אבל בסופו של דבר זה מה שמאפשר אחר כך

מספרים לדוגמא על ר' חיים קנייבסקי שלא היה אוכל שום ארוחה בלי הרבנית ואפילו חיכה לה, זה נותן קצת מבט לנסות להבין איך היא יכלה בעצם להיות כל היום לבד אבל כנראה היה לה את ההרגשה שהם כל היום ביחד ולכן זה היה לה טבעי וקל

אם את מרגישה שאת לא ממש יודעת איך לעשות את זה ממש שווה להשקיע וללמוד ולשמוע שיעורים, ואולי אפילו להתייעץ פרטנית. לא רוצה להמליץ ספציפית בלי לדעת למי ומה הסגנון כל אחת כנראה מתחברת למשהו אחר אבל לא אכפת לי אם את רוצה לפנות במייל ואספר לך מה אני שמעתי

נצחי!!

ובד בבד - לא לשכוח ללמוד את עצמך. כי אמא ואישה צריכה להיות חזקה

ואם יש ימים שזה לא המקום והזמן אז אפשר לעשות הפסקה שערב אחד מוותרים על הלימוד לטובת --- (עזרה נוספת על הילדים/בית, זמן איכות משותף וכו'..)

וזה הנקודה החשובה בכל העסק הזה. לדעת מתי להרפות בלי נקיפות מצפון כי לפעמים ביטולה הוא קיומה

ויכול להיות מצב שהפסדנו שעתיים יום אחד אבל הם בסוף יתנו כוחות לעוד עשרים שעות לימוד אז זה שווה.

מעריכה המון את הזכויות!! גם אלו של שני הסדרים א' וב'!

והשם ייתן לך כוחות להגיע למקום שאת כל כך רוצה! אשריך

זה באמת קשה. מזדהה מאוד כמה דברים שעזרו לי:

(1) עוזרת בית- פעם בשבוע, שתגהץ את החולצות, תשטוף כלים, רצפה, כביסות- יכול להוריד לך עול וזמן.

שווה למתוח את התקציב בשביל זה, ואל תחשבי שזה פינוק- תזכרי שזה מפנה לך זמן לדברים החשובים באמת: הבעל והילדים. והתורה שלכם

(2) ארוחות- כל פעם שאת מכינה- קציצות, פשטידות, שניצלים, עופות לשבת, דגים וכו'- תכיני פי שלוש וארבע ותקפאי. גם חוסך זמן ועול. יום לפני הארוחה את מפשרה

(3) בייביסיטר- אם אמא שלך, אחיותיך, אחיותייך או גיסותייך וכו' מוכנות לקחת את אחד הילדים או את שניהם לשעה וחצי- תתפלאי איך הפסק זמן הזה לעצמך נותן לך כוח לכל היום והמחרת

(4) תקדישו זמן קבוע לעצמכם. אם את יודעת שיש לך את הזמן שלך איתו, שנשמר קבוע כמו הסדרים שלו- אין לך בעיה לשחרר אותו בזמנים האחרים. (אם אין, את מרגישה שאת נלחמת על תשומת הלב שלו- וזה מעליב. ופוגע. ולא כיף לתת לו ללמוד- למרות שאת גם רוצה)

הלוואי שתצליחי בכל. המון כח. ובאמת כדאי כל הזמן לתזכר, אם זה מוזיקה בבית של 'בזכות התורה', שיעורים על זכותן של הנשים, והכי חשוב שבעלך יגיד לך כמה הזמן שהקדשת בשביל התורה שלו שימח אותו, ואיך הוא 'עשה שטייגען' והתקדם, ושהוא מאושר- זה נותן כל כך הרבה כח ולפעמים.... אם אחרי כל הדברים האלה, את מרגישה

שאת צריכה עזרה- זה בסדר שהוא נשאר בבית..
תזכרי שאם את מסופקת ורגועה- גם המעט זמן שנתת
לו שווה המון

וואוו. מדהימה אחת

קודם כל ברוך השם ותודה להשם על אינסוף חסדיו, ועל
החסד הזה שבעצם ההתלבטות הזו, היא המשמעות
שלה היא הכי יפה בעולם
זה אומר שיש כאן אברך אמיתי ויקר בן תורה שחפצו
לשבת וללמוד, כמה שיותר וזה המון, וזה הכל!
ואישה שרוצה לתת כמה שיותר!!!! וכמה הערכה יש
לכך

אני חיבת לומר שהמילים שלך מרגישות לי כאילו
יצאו לי מהלב זוהי בדיוק ההתלבטות שלי המון המון
זמן איפה עובר הקו של לימוד שלו והקשר שלנו יחד?
אני לא מדברת על עזרה על הילדים אלא על התהיה
האינסופית האם הכולל ערב/שישי/מוצאי שבת/משמר
ליל שישי הזה עכשיו הוא נכון?????

איך אני יכולה לדעת מתי ביטולה זהו קיומה???
לפעמים אני משחררת, ורואה אחכ באופן ברור ירידה
בשלום הבית אין כ"כ זמן לשיח, לליבון סוגיות בינינו, אפילו
ליציאות מחזקות קשר כי תמיד זה ההתלבטות בין

יציאה לבין עוד סדר... ונכון שאפשר לומר שתמיד
אפשר למצוא זמנים אבל בפועל ברוך השם יש עיפות
ועומס וערבי שבתות ולפעמים הקשר ביניהם מתפספס
איך אפשר לדעת שמה שהתאים לדורות הקודמים
מהסיפורים הכל כך יפים שגדלנו עליהם מתאים גם
לדורינו?

ואולי לא כל פעם זה נכון לשחרר וצריך לעצור ולומר
עכשיו אני רוצה יציאה של יום חמישי בערב לגלידה
לדוגמא וזה הקיום תורה שלנו?
יש לזה תשובות? ואם כן איך אפשר לקבל אותם זה
הרי כ"כ הרבה סיטואציות ורגעים שונים שבהם צריך
להחליט נקודתית בהתאם למצב...מה עושים?? אהיה
מאושרת לדעת ולקבל כיוון
תודה לכם על הכל!

א. תודי לד' אלף פעמים, כמה בחורות ונשים מרטיבות
את הסידור כדי לזכות לבעל שמסוגל ומשתוקק ללמוד
עוד ועוד

ב. תנסי לפרק לפרקי זמן קצרים, עוד חצי שעה ועוד
רבע שעה, להוסיף בהדרגה לאט לאט ואחרי שאת
מסתדרת אפשר להוסיף עוד. שווה לך להתרגל לזה
בשלב הזה של החיים, בהמשך יהיה יותר קשה להוסיף
ג. יש זמנים שזה ממש בזבז שהוא בבית כי ממילא אני
עסוקה, זה זמן מצוין לאפשר לו לצאת

שלום לך אשת אברך נדירה
ראשית, מזדהה עם כל מילה שלך!!
באמת אני חושבת שנשות אברכים זה זן נדיר!!

אני נשואה כבר פי חמש ממך, ותמיד צריכה לחדד ולחזק את החלק ההשקפתי, ולשמוע עוד ועוד על מעלת לימוד התורה ועל הזכות הגדולה של לומדי התורה ומחזיקי העולם.

(קו למען אמהות נותן לי הרבה חיזוק! מומלץ!)
בשבע ברכות שלנו, סבי זצ"ל אמר בדרשה, ששאל את אחת הדודות האם אהיה מסוגלת להתאפק ולא לומר לבעלי חדשה מסעירה באמצע הלימוד, והיא אמרה שאני אוכל לעמוד בזה. אינני יודעת עד היום אם אכן שאל את אותה דודה, אבל מה שברור, שכל פעם שאני רוצה להפריע לבעלי, אני נזכרת בסיפור הזה- ושותקת. הכח נמצא בנו, אך צריך להעלות אותו מהכח לפועל

במשכן, הנשים נתנו את התכשיטים שלהם לצורך בניית המשכן. כאשר אשה ראתה את התכשיט שלה כחלק מכלי המשכן, האם היא חשה הקרבה, או שחשה זכות עצומה להיות חלק מהשראת השכינה בעמ"י?
נכון שצריך להזכיר לעצמינו זאת שוב ושוב, אבל אם נפנים זאת, ונדבר על זה עם הילדים, ונחזור על זה בכל הזדמנות, נזכה גם אנו להרגיש את התחושה המתוקה

למשל מוצאי שבת, נכון שיקח לי קצת יותר זמן לארגן את הבית לבד ולקלח את הילדים, אבל אני מרוויחה נצח בזמן הזה אז לאן אני ממחרת?

מה שכן, בזמן שהוא נמצא לעזוב את כל העיסוקים ולמצות את היחד. מבחינת הקשר מעט איכותי שווה הרבה יותר מאשר הרבה ומרוח

ד. כל המקבל עליו עול תורה מעבירין ממנו עול מלכות ועול דרך ארץ, רק אחרי שמקבלים עול תורה רואים פתאום שדברים מסתדרים הרבה יותר טוב ממה שהיינו מדמיינים. זה מסוג הדברים שאי אפשר להבין איך, צריך לנסות ולראות

לכל אחד נגזר מנת יסורים שצריך לעבור פה בעולם, אשרי מי שיסורים באים עליו מן התורה, לא תפסידי כלום, אולי תרגישי שאת עובדת יותר קשה בשביל לשחרר אותו, אבל באמת כבר נגזר בדיוק כמה תצטרכי להתאמץ ובה שזה בגלל הלימוד שלו

ה. כואב לשמוע שאת מרגישה מקריבה, זה עסק משותף של שניכם, את משקיעה בהשקעה הכי משתלמת בעולם, גם עולם הזה וגם עולם הבא, וכמובן לחינוך הילדים

כדאי לך לשמוע הרצאות ושיעורים על ערך דקה אחת של לימוד, זה נותן המון כח בהצלחה!

בכל רגע שהבעל לומד. יתכן שבתחילה מרגישים הקרבה, אך כשרואים כמה הבעל שמח ומסופק- זה שווה מליונים! וגם להעריך כל זמן שיכולתי לתת לו ללמוד, אפילו כמה דקות

מעריכה את עצם הרצון והתשוקה להרבות תורה ובטוחה בסיעתא דשמיא שתלווה אותך מלא כח!!!
מעריכה ומתפעלת!!

מדהימה שאת! רואים כמה אהבה תורה יש בך. כל הכבוד!

אבל במקומות האלו. תמיד צריך להיות מחוברות עד הסוף פנימה.
לא מה החברה עושה. לא מה חברות שלך יכולות.
לא מה ההורים רוצים לראות בכם מהבית.
רק את.
והבית שלך.
והקשרים הנכונים בתוך הבית!
והכוחות המיוחדים שאלוקים נתן לך.
ושם לעשות בירור.
כמה שעות תורה את יכולה לאפשר-את רוצה לתת

לבעלך ממקום שלם מחובר ובוחר.
שמותאם לכוח שלך וליכולות שלך.
ואיפה זה כבר מרגיש על חשבונך, חשבון הכוח שלך.
העצבים. החולשה. הרצון שלך
בעזרה. הרצון שלך לזמן איכות עם בעלך. הרצון שלך ליותר עזרה עם הילדים.
כי במקומות האלו הכל מתחיל להתערבב.
כשאנחנו עושות כמו כולם. ולא כמו שאלוקים רוצה מאיתנו באופן מיוחד.
כשאנחנו לא מחוברות פנימה לאמת האלוקית שבנו. שיודעת הכל. ויש לה תשובות אם רק נתחבר ונשמע.
ואולי אנחנו מפחדות לעמוד מול קולות פנימיים של היצר הרע, כמו-
מה? אני לא יכולה יום שלם כמו כולם?
מה אני בדרגה רוחנית פחותה יותר?
איך יסתכלו עלי מבחוץ?
מה יגידו ההורים/חברה/מכרים. אנשים שדעתם חשובה לנו.
וכן.
הבירור הזה הוא הכל.
זה לא איך להעריך יותר תורה.
זה כמה כוח יש לי כרגע במצב שלי. ולתת אותו עם כל הלב והאש של הטוב.
כל השאר כבר יסתדר מעליו.

לעמוד עם הבחירה מול אלוקים בלבד. ולא מול החברה.

שם תגיעה ללב השלווה. הערכה. הכל. בהצלחה לך מלכה שכמור. את מדהימה ואלופה.

קודם תתפחי על השכם שלך על סדר א' וב' שאת מאפשרת לו ללכת וללמוד זה לא מובן מאליו בכלל!

וגם לגבי מה שאת מרגישה שקשה לך אל תתנגדי החפץ גם בזוגיות פורחת וגם בכך שתקבלי עזרה כי אם תשברי ולא יהיה לך עוד כח מי יהיה שיעמוד מאחוריו סדר א' וב' שבעלך לומד?

אני חושבת שה לא רוצה שתהיי לבד ותרגישי מסכנה מזה שבעלך הולך ללמוד מה שאת מרגישה שאת יכולה מצוין מה שלא פשוט תרפי אולי יבואו ימים אחרים בהמשך...

אני כל כך כל כך כל כך מזדהה זה בסדר זה נורמלי זה קושי כל כך טבעי וסימן שבה שטוב לכם ביחד! ורק להודות על זה

מה שאצלי עובד בעניין הזה זה 1. הדרגה 2. כח ההרגל ההרגל הוא מאד חזק בעניין הזה, כי בסדר א' את לא מרגישה שקשה לך להיות לבד כי התרגלת וזה ממש פשוט שהוא יוצא אז צריך להיות כאן תהליך של להתרגל שגם סדר ג'/יום שישי וכו', זה גם ממש ברור ופשוט ואז זה כבר לא קשה

אז קודם כל להבין את עצמך ולהסביר את עצמך שעם זה שאת מאד רוצה שילמד עוד ועוד - הקושי גם מאד גדול זה רצון משותף של שניכם לגמרי, ורק יש לכם ביחד עבודה לדאוג שזה יקרה בלב שלם ובשמחה.

ואז לחשוב ביחד על זמן מסויים ביום שרוצים להוסיף בו לימוד ככה כשזה מגיע בדיבור משותף ועם הרבה הרגעה לפחד הזה של להישאר לבד... ואומרים רק ננסה להוסיף יציאה של שעה בערב, רק למשך שבועיים נראה אם זה בסדר או מידי קשה ואם יהיה איזה ערב שאת בכל אופן מרגישה צורך אז אפשר לבטל זה רק לניסיון..

אצלי זה עובד - בהתחלה קשה, ואחר כך יותר קל ואחר כך פתאום זה נהיה פשוט שזה לא שעה של ביחד. כמובן לא לרוץ מידי הרבה קדימה לאט לאט.. מאחלת לך הצלחה גדולה!!! ושבעזה תסתכלי לאחור ולא תביני מה בכלל היה קשה הרי זה ממש ברור ופשוט...

דבר שני- הקושי הוא קושי, והוא קיים! אל תשללי את הקושי, תני לו ולעצמך מקום. קחי לעצמך זמן שקט ותבקשי מה' במילים שלך שיעזור לך לעשות את מה שטוב ונכון, ושאת בטוחה שזה הטוב והנכון, רק שאת מבקשת כח.... תרגישי הרבה יותר טוב אחרי שתפרקי

את זה באוזניו ותתפללי על זה

דבר שלישי- תשתפי את בעלך, בזמן רגוע, בקושי שלך תסבירי לו שאת מבינה כמה זה חשוב לך, ותראי לו שזה חשוב גם לך, כאמור אבל תשתפי אותו בפרטים של הקושי, בזה שאת כל כך עמוסה ואין לך דקה, ותתארי לו בדיוק מה 'הולך' כשהוא לא נמצא... ומהמקום הזה תגידי לו שיחשוב מה כדאי לכם לעשות כדי שלא תגיעי למקום השחוק וה'לא יכול' הזה...

תחשבו ביחד מה יכול לתת לך כח, ואיפה את יכולה להתפנק/למצוא זמן לשניכם..

והעיקר- תמשיכי להתפלל ולהודות... על כל רגע ורגע שהוא זוכה ואת זוכה!!!

בהערכה עצומה על עצם היכולת להכיר בהתמודדות, ולבקש עזרה

אני מחזקת את ידיך
אשריך!!!

וואו. איזה כיף לך זכית

אני גם באותה שאלה, בה בעלי מאוד נהנה ושואף

מזדהה, מבינה ובטוחה שקשה ממש
מה שעוזר לי זה:

תפילה לנותן הכח במשפט פשוט וקצר
ידיעה שהחלק שלי בלימוד הוא אפילו גדול יותר:
הוא חלק שלם ומושלם [גם אם בעלי הפסיק באמצע
ועברו 2 דק' ריקות, לי נחשב כל הזמן!]
דיבור לעצמי בפה או בראש, מחמאות ופירוגנים לעצמי
לא לנסות להספיק הכל והרבה, לוותר ולהשלים

בהצלחה רבה

אשמח ממש לקרוא תגובות נוספות]

כי זה לגמרי לא פשוט

ובמצב המלחמה עכשיו- קשה שבעתיים לשחרר
ולהשאר לבד עם כוואולם
תודה

קודם כל

רציתי להגיד לך שיש כל כך הרבה נשים שהיו רוצות
שהבעלים שלהם ישתוקקו ללמוד, והם לא... והם
מרגישות שהבעל רק 'דופק כרטיס' בכולל, ובעצם היה
רוצה למצוא את עצמו במקום אחר..
אז דבר ראשון תודי לה'.

ללמוד יותר

וגם לי קשה לוותר עליו. אני בעצמי בדילמה הזו...

אני חושבת:

א. להתפלל שתצליחי למצוא את האיזון הנכון לכם, ואת הכוח

ב. שאולי כדאי להבין אילו זמנים הוא כבר לומד, לאן הוא שואף להתקדם וללמוד יותר, ומתוך הזמנים האלו: מתי הכי קשה לך לוותר עליו? מתי פחות קשה? אולי חלק מהזמן זה בסדר, לא כל סדר ג'? אולי קרוב לבית זה אפשרי ומרגיע?

ככה תחליטי אולי שמוצאי שבת סביר שיצא לשעתיים-בחורף, ובקיץ שיצא שעתיים ביום שישי..

אולי בימי שישי כשאתם נוסעים לשבת - א זמן, כשאתם בבית - ז וכשאתם מארחים - Z..

אולי תחליטו ביחד שעדיף שהוא ילמד נץ במקום ערב? אפשר לחלק באופן ברור, אילו זמנים מיועדים לעזרה, אילו זמנים לבילוי ביחד, ואילו זמנים ללימוד..

וייתכן גם שתחליטו שלא מתאים לכם כרגע להוסיף, אלא לשמר את הקיים. אני לא יודעת אם צריך לשאול רב בשביל זה... כי נכון שלימוד הוא דבר נכון, אבל הוא צריך להיות בכמות ובסגנון שנכון עבורכם יש מצבים בחיים שצריך יותר זמן לעזרה או זמן איכות ביחד... אני מקווה שאני צודקת בזה, והלוואי שיהיה לך כוח... בהצלחה!

שלום לך יקרה

דבר ראשון, כל הכבוד לך על הזמנים בהם את כן תומכת בלימוד!!!

לא מובן מאליו!!!

אשריך!!!

דבר שני, המודעות,

הרבה מדברים על זה היום,

עצם המודעות זה משהו ענק!!

המים שחקו אבנים,

הדבר הראשון זה מודעות, אחכ לאט לאט את יכולה

אפילו להגיד פעם בחודש אני אסכים בלי להתלונן

אחכ יותר פעמים,

זאת דעתי לאט ובטוח,

להגיד לך לקבל על עצמך מעכשיו ועד עולם אני לא

אומרת לו שקשה לי....

אבל לאט יש יותר סיכוי שיעבוד!

ותעשי את זה בקצב שלך,

כשטוב לך!

אבל תמיד תדעי לפנק את עצמך אחרי שאת עושה

את הצעד הזה עד שיהפוך לטבעי בע"ה!

דבר שלישי,

תתפללי על זה!!!!!!

הדבר היחיד שיעזור לך, במילים שלך, ה' מקשיב וזה

עוזר בפני עצמו

עוד לפני הכח,

לדעת שיש אבא אוהב בשמים,
שמקשיב,
ושומע,
ואכפת,
זה נותן כח!

וזהו,

רציתי לאחל לך,

בע"ה שתצליחי לחיות את החלום שחלמת, מתוך
שלמות, ורוגע פנימי, וחיבור אמיתי לדבר הגדול ביותר!
ושכל הילדים שלך יהיו גדולי ישראל, עם מידות טובות,
יוראי שמים אמיתיים

ושאת תצליחי להיות אמא נוכחת שחיה את הרגע ולא
את העבר או ההווה, ולהיות דוגמא אישית אמיתית
לילדיך
באהבה גדולה,

וואוא

את כל כך טובה וצדיקה ונוגעת ללב!!
דבר ראשון אני חייבת להגיב לך כיוון שאני מזדהה כל
כך!

זוכרת את עצמי צעירה יותר אבל כבר לא זוג צעיר
ופתאום זה לא תמיד קל לי.
ומצד שני הרי אני כל כך רוצה אז מה קורה פה..

לדעתי חשוב ראשית להבין שזה הכי נורמלי בעולם!!!
ואם זה לא היה קשה לא היה כל כך הרבה שכר
כן אני רוצה בית של תורה רוצה ממששש אבל לא
קל לי!

מניסיון שלי דבר ראשון תתפללי על זה!!! תבקשי מאבא
שיפתח את הלב יטהר את המחשבה יקרב ויעורר את
הרצון זה עוזר מאוד!!

חוצמזה תפדבקי את עצמך!

אני חושבת שקשה לנו כי אין לנו ערך אמיתי גם ללימוד
תורה וגם לעצמינו!!

אין לנו ערך אמיתי כמה אנחנו גדולות מהחיים
ומתעסקות במכרה זהב ולא קל לנו שם

אני עשיתי עם עצמי פעם עבודה וכשבעלי היה פותח
פתאום ספר בבין הזמנים בדיוק כשבא לי לפטפט וכו..

אמרתי לעצמי כשהמורה שלך דברה ביב או יג על
בית של תורה ועל צדקנית שמחכה היא הכוונה אלי!!!

עצמתי רגע עניים ודמיינתי כתר משובץ אבנים נדירות
ואמרתי זה נצבר לך הרגע!!! על הרגע!!! וגם אם היה

לי קשה ובסוף הפרעתי אמרתי נכון, אבל נתתי לבעלי
3 דקות של לימוד!!

שפע סייעתא דשמיא!!

זכית! זכית! זכית!

כל כך לא ברור מאליו. כל כך הרבה נשים צעירות

מתלוננות שהן התכוננו לבעל מתמיד והבעל שלהן לומד רק סדרי א-ב והן עובדות קשה וגם מכבסות וגם מגדלות והוא- לומד 7 שעות ביום ואולי גם קם מאוחר והן מאוכזבות. ואת זכית והזכיה מלווה בקושי וזה מובן.

אבל על דברים טובים משלמים

אולי את יכולה למצוא לעצמך חברות משלך ועם ילדים בגילאים תואמים אז לא תצטרכי להיות לבד?

אם אני לא טועה, את כנראה לבד גם בימות השבוע, או עובדת מהבית,

קראתי בספר שמאד שכנע אותי שאישה צריכה חברות משלה, ושבעלה לא יכול לבטא את כל הפונקציות של חברה בשבילה

זה לא מוריד מאיכות הנישואים אלא מעלה אותה, כשאת עסוקה ויש לך תחומי התענינות משלך

אם תהיי יותר שבעה בימות השבוע עם חברות וחיות, ולא תבלי את זמנך בהמתנה לבעלך, תהיינה לך יותר אנרגיות לזמנים של הלבד כמו יום שישי ומוצאי שבת לא יודעת אם ההצעות שלי רלוונטיות בצורה מדויקת אליך, אבל את רוח הדברים והכיוון- כדאי לך לנסות.

תהיי עסוקה בדברים שכיף לך

ושוב- ישמח משה במתנת חלקו כי עבד נאמן קראת לו- יש לך מעין משה רבינו בבית. זכית. הלוואי שיהיה לך כוח

שלום לך חברה יקרה, אני רוצה להתייחס לחלק של העזרה מהבעל ובפרט בימי שישי, מנסיוני

כשהיינו משפחה צעירה, ימי שישי בבוקר נועדו להתארגנות לשבת, כשבתכנון שבעלי יצא ללמוד אחרי שיגמור לעזור במשימות מסוימות כאלו ואחרות אך למעשה בפועל, העזרה לא נגמרה, והבוקר של יום ששי הלך ונמוג בלי להספיק לצאת ללמוד

בשלב מסויים נפתח כולל יום שישי של שש שעות רצופות בתענית דיבור בבית הכנסת בו בעלי רגיל ללמוד

והוא הצטרף אליו.

למרבה הפלא- נוכחנו לראות שההתארגנות לשבת לא נפגעה, ובהמשך גם אפשר לומר שהשתבחה ומאז לא רוצה לעזוב אותו כבר שנים רבות, בקיץ ובחורף

דרוש לכך כח רצון מספיק חזק משני הצדדים, אבל שווה

יש סיעתא דשמיא מיוחדת שאם קודם הולכים ללמוד ואחר כך עושים את מטלות החולין-

המטלות מסתדרות יותר בקלות ויותר במהירות.

'אל תאמר לכשאפנה אשנה שמא לא תפנה' זה כלל שכבר חכמינו ז"ל קבעו במשנה באבות ראינו גם בהזדמנויות רבות אחרות, אם קודם נותנים את החלק של הלימוד- הצורך בעזרה ובזמן מצטמצם בלי לדעת

איך.

בהצלחה רבה!

לפעמים התחלת החיים היא תקופה יותר קשה מאשר בהמשך אפילו שבעז"ה יש יותר ילדים. וצריך להבין את זה ולהקשיב לכוחות שלך, ולא להשוות לאחרות! כל אחת גם ניחנה בכוחות גוף ונפש שונים ובעוד המון נתונים ספציפיים, כך שהשוואות הן מיותרות. כמובן שגם צריך למסור נפש ללימוד וזו זכות גדולה. באמת מורכב לשלב בין השניים.

תדברי על זה איתו, תשתפי בקושי, תשתפי ברצון שלך שהוא כן ילמד כמה שיותר

תשתפי במאמצים שאת משקיעה בשביל זה.

לפני שאת מתחילה לדבר על זה איתו תעשי לעצמך סדר, מה את מרגישה? מה חשוב לך? מה את לא מסוגלת? מה את כן מסוגלת? ומה את מסוגלת אבל יבוא על חשבון מצב רוח לא טוב וכדומה?

ועוד משהו- תנסו למקסם את הזמן שהוא כן בבית, לפעמים סתם נמרחים וזה גם כיף וחשוב, אבל אולי יתאים לכם לתלות כביסה יחד, או לשטוף כלים כל אחד כיור אחד

וכך גם יהיה לך עזרה וגם תהיו ביחד.

תנסו להעלות רמה את הזמן שלכם שיהיה איכותי ומרוכז, ואת תראי שאת יכולה להסתפק בפחות זמן

איתו כשזה זמן איכותי, וכמובן זה גם יתדלק אותך בכוחות לעבודות הבית ובכוחות נפש לשחרר אותו ללמוד כאוות נפשו בהצלחה

שלום אשת אברך יקרה

התשובה שלי מתחלקת לשניים:

א. תעריכי כל רגע של תורה, תדעי שאתם אוספים יהלומים- שיהיו רכוש משותף לך ולו לעוה"ב!! זה כפשוטו- את מליונרית בעצם היותרך אשת אברך ויכולה להיות עם כל רגע נוסף של תורה מעשירי עולם!! ב. כשבעלי התחיל כולל יום ששי לפני יותר מ30 שנה, אמרתי לעצמי ודברתי לרבשע שעל זה אני מבקשת את העוה"ב שלי. כי כמו שאת כותבת, סדר א'ב' ביום חול- זה שגרת חיינו, אבל לוותר ביום ששי על ארוחת בוקר משותפת יחידה בשבוע (כי בשאר הימים אני יוצאת מוקדם לעבודה משרדית)

ולפזר ולאסוף את הילדים ביום ששי- זו המתנה שלי לרבשע ולבית של תורה שלנו האמיני לי- בעלי כבר עשה סיום ירושלמי מימי השישי האלו וזה גם נכנס לשגרה ואנחנו מאושרים מזה

כדאי לך!! המון הצלחה!!

ה' רואה את הקושי, ולפום צערא אגרא, אבל, אל תרגישי מצטערת. את מליונרית!!

אבל באמת את בתקופה ממש ממש לא קלה בחיים.
חשוב לזכור שבעזרת ה' בהמשך יותר קל מהבחינה
הזו (כמה שזה נשמע אבסורד אבל זה ככה)

ואת תראי שאם תמשיכי לרצות ולהשתדל, ולא תשברי
ותחליטי ש'טוב, אין מה לעשות ככה הבית שלנו' אז
בהדרגה הוא יזכה בעזרת ה' להמשיך ללמוד יותר
ברציפות ובהתמדה. פתאום תראי שכולל ערב או מוצאי
שבת יותר באים בחשבון. ותלמדו להעריך גם פרקי זמן
חלקיים (לא 00:12 אלא 03:12 זה גם המון!!)

בכל אופן- אחד הדברים שעזרו ועוזרים לי ברגעים
של שבירה זה לדמיין שבעלי יהלומן שכל הזמן סוגר
עסקאות של מיליונים, אם שווה לי להפריע לו בזמן של
סגירת עסקה כזו סימן שבאמת אני צריכה את העזרה
שלו

וגם- להבטיח לעצמי משהו טעים. נכון זה ילדותי אבל
עוזר. בתנאי שמקיימים את ההבטחה הזו

המון הצלחות וסיעתא דשמיא!

אני ממש שם איתך!
נשואה שנתיים

ובעלי התחיל לצאת בחצי שנה האחרונה לכולל ערב
והרבה נשאר גם ללמוד עמוק אל תוך הלילה..
בהתחלה היה לי ממש קשה!!

ווא

קראתי את הסיפור שלך, וממש הרגשתי כאילו את
כותבת את הסיפור שלי.

איתך לגמרי באותה סיטואציה..

ומודה מאד לשמורה שאתם מעלים את הנושא!!!
אני מודה לה' שזה הנסיון שלי, אבל באמת לפעמים
קשה..

חברה פעם אמרה לי משהו שעוזר לפעמים, היא
אמרה לי תדמיני שבעלך יוצא בערב לשעתיים, עובד
באיזה עבודה שווה, ומרווח אלפים, היה לך הכי ברור
שהוא יצא ולא יהיה איתך בבית ויעזור לך, תחשבי על
החשבון בנק שמחכה לך בעולם הבא.. נותן הרבה כח!
גם פעם שמעתי שמייסד הדף היומי ר' משה שפירא
ראה את אמא שלו בחלום עם כתר מלא יהלומים, שאל
אותה אמא מה זה הכתר הזה? והיא אמרה כל יהודי
בעולם שלומד דף יומי מתווסף לי עוד יהלום בכתר.
מאמינה שגם לנו מחכה כזה כתר.

בהצלחה לך ולכולנו

שלום

רציתי לענות לאשת האברך, בתפילה שהמילים שלי
יהיו נכונות ולא יחלישו חו אף אחת

ואז ראיתי משהו שממש נתן לי כח ותחושה שאני שותפה בדבר ענק

עיקר מה שהוא עושה בלילות זה לסכם את מה שהוא למד בכולל במהלך היום בעזה כדי להוציא מזה קונטרס בעתיד

וכשיום למחרת הוא מראה לי את כל הדפים שהוא כתב בלילה, כמה שאני לא מבינה שם מילה מכל הר"ת והמילים בארמית, אני מרגישה שיש לי בזה חלק גדול!!!!

כי הרי הייתי יכולה להתעקש ולבקש שיגיע מוקדם יותר ואז מה היה עם כל התורה הזאת???

אז כן, זה נותן לי כח אפילו ללכת לישון בשלווה ובטוב ולא בתחושה קשה של קצת לבד

ורק התחושה הטובה לבדה משפיעה הרבה על איכות השעות והלימוד שלו בהמשך.

אז ממליצה לך לחפש את המשהו הקטן אפילו שיתן לך כח

ונפגש כולנו בגן עדן בעז"ה עם האלפי דפי גמרא שמחכים לנו שם

צדיקה שכמותך, אשריך! וגם אם את לא מרגישה ככה מניסיון אישי, ויומיומי--

בלי קשר לכמה אהבת התורה מושרשת בבית, הכוחות הפיזיים מוגבלים וכמו בכל מקרה בו יש הרבה צרכים ופחות משאבים,

אני ממש ממש מזדהה אצלי זה היה כמעט אותו דבר ממליצה לך לנסות להתחיל הדרגתי אני אישית חשבתי שלעולם אני לא אתן לבעלי ללכת לכולל ערב

הפיתרון

1. תיעדוף 2. ניהול זמן נכון
לתעדף דברים- את רוצה להספיק לעשות היום מכונה / לשטוף את הבית / לאפות עוגה.
יש לך X זמן, תבדקי אם את יכולה לדחות את המכונה למחרתיים, או לקנות עוגה (כן, כן) במקום לאפות וכמובן ניהול הזמן שמתחבר עם זה, לשבת עם בעלך ולבדוק גם עם עצמך: כמה זמן את מסוגלת להיות עם הילדים לבד, באילו ימים יש יותר עומס ובאילו פחות, באיזה דברים הוא יכול לעזור (לפעמים מקלחת לילדים שלוקחת לו 01 דקות, לך לוקחת חצי שעה ואת כל הכוח...)

וכמובן זה לא הכל או כלום, גם אם נתת לו טיפה יותר זה המון, והכל לפי הכוחות שלך ובהתאם לזמן המון הצלחה וסד!

גם אני באותו מצב, חולמת לתת לבעלי ללכת ללמוד עוד כאוות נפשו
אבל קשה פעמים רבות לוותר על העזרה, שעה יחד וכו
דבר ראשון, תתפללי על זה, ותמשיכי להתחנן שבעלך יאהב וירצה ללמוד כל היום והלילה.
זה לא ברור מאליו!
אצלי, מה שנותן לי כח, זה לתת לו לרדת בלי התחייבות

למסגרת של כולל סדר ג' / שישי וכד
אלא בשמחה תרד לשעה/שעה וחצי, לזה אני מסוגלת, זה לכוח שלי
הפידבק שהיום הצלחתי לתת לו ללכת ללמוד, נותן לי סיפוק גדול וככה אני יותר מסוגלת בפעמים הבאות
דבר נוסף, זה למצוא כלים ודרכים שיהיה לך יותר קל בניהול הבית, ולא תצטרכי את עזרתו בהם וכמובן לא לשכוח לפרגן לעצמך בזמן שהוא יורד ללמוד, איזה ספר/ארטיק טוב שיהיה לך כף:
שבזכות התורה ולומדיה ינצל העולם, ונזכה לגאולה השלמה במהרה

וואו אני בדיוק איתך באותה סירה
עם 2 קטנטנים, ממש הרגשתי את עצמי מדברת...
בעלי היה בכולל ערב עד לפני כמה חודשים
וכיון שזה היה לי ממש קשה, הוא נשאר בבית בערב ללמוד
זה ממש לא אותו דבר, אבל לפעמים עצם העובדה שהוא נמצא ואת רואה אותה לומד ושמח מעניקה לך כוח ואת הרגשת הזכות, את שמחה ומודה עכ'לה, וגם לפעמים אם הוא מסכים אני מביאה לו להרגיע את הקטן תוך כדי לימוד וזה גם עוזר
אני מאמינה בעה שעם הזמן יהיה לי יותר קל לאפשר לו לצאת אפילו לזמן יותר קצר מהרגיל

אני חושבת שאת באמת צריכה להקשיב לכוחות שלך, כמובן להתאמץ קצת אבל בגבול שאת מסוגלת ויכולה שתראי בזה אתגר שאת יכולה לעמוד בו, ולאט לאט להתקדם עם זה את תעשי את המאמץ הקטן וה' יפתח ויתן לך כוח וכמובן הרבה תפילה בהצלחה!!

מזדהה מאוד
אני אמא לכמה ילדים קטנטנים
ועוד אחרי לידה

אין לי עזרה מצד משפחה, גרים רחוק וכד'
וממש מרגישה נקיפות מצפון שאני משאירה אותו
לעזור ל

מתנחמת שאולי ה' רוצה אותי אישה שמחה שמגדלת
את הילדים ונותנת לתורה כמה שהיא מסוגלת
באווירה טובה ורגועה וברור לי שאם היה עובד חלילה
היינו הרבה יותר מקפידים על כל רגע כי זה הפרנסה
שלנו
בקיצור מזדהה מאוד

מבינה אותך מאוד מאוד!!
מה שעוזר לי, זה המחשבה על כך, שבאמת מי שנותן

את הס"ד והקשר הטוב בין בני זוג, זה ה' יתברך
ואם מה שאני רוצה זה זמן איכות להיות עם הבעל וכו',
אז אם זה מגיע לי- הקב"ה ישלח את זה בכל מקרה
ומן הסתם, זה יהיה מוצלח וטוב יותר אם בחרתי בחירות
נכונות כמו לוותר עליו כדי שיוכל ללמוד
ואותו דבר גם לגבי עזרה בבית וכו',

באופן אישי ראיתי, כמעט בכל פעם שנתתי לבעלי
ללמוד בחמישי בלילה/שישי/ערב חג, היה לי כ"כ
ברכה והצלחה בהכנות, ואיכשהו הספקתי יותר ממה
שתכננתי..

הרעיון זה להבין שגם כאן שייך העיקרון של השתדלות
נכונה ותוצאה שאינה קשורה להשתדלות..
בהצלחה. שנזכה כולנו!!!

דבר ראשון שאני רוצה להגיד לך: כל הכבוד לך!!
כל הכבוד לך שאת נותנת לו ללמוד את סדר א' וב'. כל
הכבוד לך שאת רוצה שילמד יותר!!! רק שזה באמת
קשה לך

אני חושבת ומנסיון (ואני כמעט בטוחה שגם אם תשאל
רב זה מה שהוא יגיד) שצריך איזה יום אחד בשבוע או
יותר שבערב אתם כן מפנים זמן לעצמכם לפי הצורך
שלך הלגיטימי והמובן כל כך ואז ירגע לך העניין הזה.
ואז, לא כל ערב או יום שישי או מוצאי שבת יהיה לך
קשה לשחרר אותו, אם יש זמן קבוע שהוא כן לגמרי

איתך או משהו קבוע שהוא כן עוזר לך (במה שטוב לו וגם טוב לך). אז שניכם תהיו רגועים הוא יודע וברור לו הזמן הזה שזה בשביל שניכם, וגם לך

לי עוזר לפעמים לדבר עם אישה מיוחדת שמגיע מרקע מעט שונה בעלה גם לומד כל היום אבל לא כל החברה שלהם ככה

והיא שואלת בהתפעלות מה מחזיק אותך מאיפה יש לך כח ואיך עם הפרנסה אבל באמת עם הערכה ולא שום דבר אחר

היא באמת מתרגשת שבעלה לומד היא אומרת לי מילים שבאמת מעריכות את הבעל על זה שהוא יושב ולומד ורואה בזה משהו מיוחד

ולא רק מנשים סביבי שכולן בה באותו מצב ולצערי פחות מחמיאות וגם שתעריך אותי כמה זה מיוחד לתת לו כח ופניות ללמוד כל כך הרבה וכמה זה לא מובן מאליו וזה עושה לי טוב להרגיש שזה מיוחד וזכות נדירה רק של

בקיצור הערכה האמיתית שלה עוזרת לי להעריך אותי ואותו וזה זה הזכות שלה

גם אני הייתי במצב שלך..

בעלי אברך מתמיד (עד היום) והשנים הראשונות שהילדים היו קטנים וצפופים..

דם, יזע ודמעות

אני זוכרת את עצמי אומרת לו באירוניה: לך! תברח מהר לפני שמישהו בוכה

אל תשאל אותי אפילו אם ללכת, פשוט קום ולך ומה שיהיה יהיה...

וזה עובר, יש לי בהתחלה שתי בנות, היום יש לי עזרה והילדים עצמאיים ורגילים לעזור כולם כולל הבנים, זה לא לעולם

עוד משהו עזר לי, תדמייני שמדובר רק בערב הזה, מוצאי שבת הזה, מחר/שבוע הבא כבר תבקשי ממנו להשאר כי אין לך כבר כוח, אופק לעתיד נותן כוח להווה בחינם..

אולי אנחנו צריכות ללמוד קצת מהציבור הדתי לאומי.. איזו הרגשת שליחות וגאווה יש להם עם כל יוצא צבא הוא יוצא להגן עלינו, זו המצווה הכי חשובה, בזכותו אנחנו כאן וכו

קחו את כל המילים האלו ותעבירו אותן למי שאמורים לקבל אותן מלכתחילה

דמייני שאת נפרדת מבעלך עם מדים ונשק בהרגשה שאם הוא לא יוצא- אנחנו לא נהיה כאן... (ובה שלא עם מדים ונשק) אז יש לך בעל שבא לאכול בבית, ולישון

בבית, ואת לא צריכה להתפלל שיחזור בשלום ולפחד כל רגע שחלילה לא ואפילו שאת לבד - ואני מכירה את זה עם ישראל צריך אותנו - ואותך!

ואו נושא כ"כ רגיש, ותודה שהעליתם אני בטוחה שיהיו כאלו שתגבנה על כך בלתת לה חיזוק לשלוח את בעלה

אבל אני דווקא רוצה לכתוב לך תגובה מפרספקטיבה אחרת - אני חושבת שדווקא בגלל שבעלה מרגיש כ"כ רצוי, שהיא מעריכה אותו ורוצה להיות איתו - זה הדבר היחיד שהופך אותו לבנא כ"כ מוצלח שרוצה להתמיד. אני חושבת שיש הרבה נשים שעושות את ההפך, רק מנסות לשלוח אותו כל הזמן ללמוד, וכך הוא מרגיש דחוי, ופחות ופחות רוצה ללמוד אז לא עניתי לך תשובה, כי מי כמוני מתמודדת כמוך, אבל מעריכה אותך ומבינה אותך ומוחאת לך כפיים

אין לי מה לומר חוץ מהזדהות מוחלטת אני גם עם חמישה ילדים, הגדולה בת 6 בעלי רוצה כל כך ללמוד, אני חייבת את העזרה שלו, לא משתלטת על המירוץ האינסופי של בית-ילדים - עבודה

שישי-שבת שתינו מגויסים ועובדים ברצף. כל כך הרבה פעמים מוצאת את עצמי בקריעה הזאת: רוצה לשלוח אותו ללמוד, אבל רוצה הרבה יותר שיישאר כאן, שיעזור קצת אני לא מסתדרת לבד כל כך הרבה שעות שלא לדבר על המצב בימים האחרונים - אני אמורה לעבוד מהבית תוך כדי שכולם איתי זה פשוט קריעה יומיומית על כל דקה שאני לא מתקשרת להזעיק אות

תגובה

אני יכולה לשתף אותך בקצרצרה... שבעלי הולך ללמוד הוא תמיד אומר לי אם את צריכה אותי את תמיד יכולה לקרוא לי, זה מעבר לסדרים הרגילים. (א,ב) וזה זמן שהוא שלך ואני מרגישה שזה מאד עוזר לי ונותן לי כוחות גם בזמנים עמוסים וקשים. הרי אני תמיד יכולה לקרוא לו אז אפשר לסחוב עוד חצי שעה ועוד כמה דקות ועוד קצת.. וכמובן חשוב שהבעל ישתף את השותפה שלו כמה הוא שמח ללמוד וכמה זה מרומם אותו שישתף מתי הוא עושה סיומים ומתי התחדשו לו חידושים יפים.

אשה יקרה
אני יכולה כ"כ להזדהות איתך
אני אגיד לך מה אני חושבת בזמנים כאלו

תלויה על הקיר/מקרר עד שמגיעה הבאה

איתך בקושי ובתחושה

מרגישה לפעמים ממש קטנה היכן האהבת תורה שלי?
הלא בשביל מיליון שקל ליום הייתי מוכנה לספוג... אז
מה קורה כאן? הרי התורה פי כמה וכמה..
מחפשת כוחות, מחפשת את הלהיטות המיוחדת הזו
לתורה, את הידיעה והתחושה העמוקה שאין דבר
שישווה לה... שכל קושי הוא כלום לעומת עוצמת
התורה..

תודה על הנושא, הלוואי שיהא לעזר ותרבה תורת אמת
(לא מתוך התקרבות וקבלת הדין באהבה...)

רק תדעי שאת לא לבד.. ויש עוד הרבה שממש ממש
מרגישות כמוך.

יש לי עצה שלי עזרה מאוד... או לומר לו לקבע חברותא
לזמנים האלו ואז לא נעים
ואין ברירה ולי זה מאוד מאוד עזר או שלפעמים יש
פתאום איזה רגע כזה שאני מקבלת לשניה כח ואז
אומרת לו עזוב הכל ולך עכשיו. ממש באותו הרגע כי
אח"כ היצר ימצא סיבה להשאיר אות
הרבה בהצלחה לנו..

1. בה שזכינו לבעלים שרוצים ללמוד לא כל אחד זוכה
2. אם היו אומרים לך שעל כל רבע שעה הוא מרוויח
001 דולר היית מרגישה אני רק
רוצה שילך להעמיד מול העיניים את הזכות והשכר.
3. אם בעלך היה אוהב לשחק כדורגל והיה רוצה ללכת
לשחק היית נותנת לו נכון? כ
את רוצה שיהנה וישמח אז גם בשביל שלום בית
בשביל אחד שרוצה ונהנה מה זה כאילו המשו הכיף
שלו
בהצלחה רבה וסד

את מהממת וצדיקה בכך שאכפת לך!!

מ-ז-ד-ה-ה!

כמה דברים שעוזרים לי בהתמודדות:
קבוצת חיזוק במיילים אשת חבר נותנת לי המון כח
שיחה מדהימה של גב' דיסלדורף ערב שבועות תשפב
בבית שמש (לא הקלטתי) שבה תיארה את ההתגברות,
העוצמה והחשיבות. אולי למישהי כאן יש סיכום
בעלי בכולל שמתגמל את נשות האברכים בערבי חגים
עם מתנה מושקעת
וברכה היוצאת מן הלב וכל הזמן (חורף/קיץ) הברכה

תראי אותו (כמובן אם זה לא פוגע בלימוד)
ואולי בשביל שיהיה לך קל תסכמו על יום אחד בשבוע
שבעלך ישאר בבית בערב ותאכלו ביום הזה ארוחת
ערב מושקעת יותר או תצאו לאנשהו..

זכית
אם קשה לך תקחי קצת עזרה.
זה יעלה כסף?!

אני איתך וקשה לי מאוד
חודשיים אחרי לידה +++
אבל ממש עכשיו הגעתי להחלטה שאם קשה לי עכשיו
לשלוח ואני צריכה אותו לידי אז להיות שלמה עם זה
ולעשות את הדברים שנכונים לעכשיו בחיור - וואי זה
ממש קשה.

חשוב לדאוג לנצל את הזמנים שאתם ביחד - לתקשורת
יחד - כמה שאפשר
זמן לתקשורת בינכם - באמת חייבים.

אכן לא קל
אך צריך לזכור שדווקא הזמנים האלו הם הזמנים
המיוחדים, הם אלו שעליהם נקבל את השכר הגדול כי
לפום צערא אגרא, לתת לבעל ללמוד סדר א וסדר ב
זה יחסית קל לנו, ולתת לבעל לצאת ללמוד בזמנים
לא זמנים זה עוד יותר זכות
כדי מאד לקרוא את הזכות ולהתרענן מדי פעם בדברים
המכניסים לקדושה

לא חושבת שהתפקיד שלך זה להיות כל היום לבד
אני גם אשת אברך, מזדהה איתך: - אבל בלי הנקיפות
מצפון
כל רגע שאת נותנת לתורה הוא ענק! תעריכי אותו,
תייקרי אותו בליבר
ברור שישנם זמנים שקשה יותר וצריך עזרה או שאת
רוצה להיות איתו, וזה מובן
אל תכריחי את עצמך, מתי שאת נותנת תחשבי מה
את מרוויחה

וואו! איזו גיבורה שאת
אולי תנסו לבדוק אם בעלך יכול ללמוד בבית, ככה יותר

_____ _____

_____ _____

שמורה
מחלקת פאנליות פתוחות

_____ _____

יחד בחיזוק - גם בשעת מלחמה // 33

אני יכולה להבין אותך,

אבל אני בצד השני לגמרי.

אחרי החתונה- בעלי לא מצא שום מסגרת תורנית שהתאימה לו והוא פשוט ייצא לעבוד, למרות שזה בכלל לא מה שדיברנו לפני החתונה

היה ברור לי שבעלי יהיה אברך כל ימיו.

הורדתי בחורים בשידוכים אפילו שאמרו שייקחו משרה תורנית אחרי כמה שנים בכולל ואני רציתי רק אברך רק בן תורה שיושב יום שלם בכולל

אבל בורא עולם החליט אחרת,

ואני צריכה לכבד את בעלי בדרכו.

וברוך ד' אחרי הרבה סבלנות ותפילות ודמעות בעלי מצא "פתאום" חברותא משעה 7 עד 03.8 בערב

אני עם 5 ילדים קטנטנים

זאת אומרת ארוחת ערב, מקלחות, השכבות, לבד

אבל כשהוא יוצא לחברותא אני בוכה, בוכה ובוכה ומודה לד' ומתחננת שרק ימשיך ולא יישאר בבית

וידעת שהקב"ה יעזור לי עם הערב הקשה, כי הוא שותף שלישי

ובתפילות אני גם בוכה על כל אותן נשים שלא יודעות להעריך את העובדה שהבעל שלהן אברך שיושב ולומד ויש לו אהבה וסיפוק בלימוד

ואני כן יודעת להעריך את זה באמת.

ושוב לא ממקום ביקורתי אני אומרת מה מתחולל אצלי בלב

העצה שלי היא תמיד לדבר עם השם,

כמו שכתבתי מקודם אני האמא בעלי האבא ויש את הקב"ה, שהוא מעל הכל והוא אמר שאנחנו השותפים שלו, אז למה שלא יעזור לי בזמנים הקשים עם הילדים?

והוא עוזר ויש המון סיעתא דישמיא

כותבת הכל מדם ליבי

